

Hiếu Nhi

Nước Mắt Nhân Gian

"Yêu anh, nàng chấp nhận thay đổi cả những khái niệm đạo đức tiêu chuẩn về sự chung thủy của tình yêu"

"Thế bao giờ anh về?" - Nàng hỏi như quát vào điện thoại, rồi giọng dịu lại gần như van vãn: "Cuối năm nay anh nhé"... Liên lúc đó nàng thần người, ngồi thụp xuống ghế, tay vẫn cầm chiếc điện thoại. Nàng muốn ném tung nó vào bức tường trước mặt hay đập nát nó xuống cái sàn nhà vô tri, vô giác, đang sáng loá lên một cách giả tạo cái màu men của Trung Quốc. Tiếng tút tút của đầu máy bên kia mỗi lúc một to, dội vào óc nàng tưởng như không thể nào chịu đựng nổi. Nàng dập mạnh điện thoại xuống và nằm xoài ra khóc nức nở...

Đã bảy năm rồi kể từ ngày anh ra đi, bảy năm mòn mỏi đợi chờ. Mỗi tuần một lần, nàng phone qua hỏi chuyện anh và cuộc nói chuyện nào cũng vậy, đủ mọi cung bậc của yêu thương, hờn ghen, giận dữ và kết thúc bao giờ cũng là tiếng khóc nức nở của nàng. Hóa đơn điện thoại nhà nàng không tháng nào dưới sáu con số, hơn cả tháng lương của nàng. Mẹ nàng mỗi khi cầm tờ hóa đơn chỉ biết thở dài. Còn cha nàng, người đã từng bạc trắng mái đầu qua một đêm khuya nhủ, cầu khẩn nàng, chỉ biết ngồi đông lại trên ghế sofa.

Đôi mắt của vị đại tá tình báo nổi tiếng thông minh, tài ba sầm lại, lạnh lẽo và vô hồn.

Hôm nàg tiễn anh đi, về nhà, nàg chỉ nói một câu: “Đời con nay đã chết theo anh ấy rồi!” và từ đó nàg ra vào ngôi nhà như một cái bóng - lặng lẽ, dật dờ và khép kín lòng. Cha mẹ nàg đã ngỡ rằng thời gian có thể hàn gắn vết thương lòng và khoảng cách sẽ giúp cô con gái bé bỏng quên được mối tình lẹch lạc đó. Nhưng lửa càng ủ, lúc bùng lên càng đượm, đời nàg mỗi tuần chỉ cháy lên sự sống một lần, biết cười, khóc, biết yêu thương, hờn giận khi nghe giọng người yêu.

Đã bao lần nàg tự hỏi tại sao lại vậy? Tại sao mình lại có thể yêu đến vậy? Người đàn ông hèn kém và tầm thường trong con mắt mọi người đâu phải là mẫu người lý tưởng của nàg, thế mà nàg đã yêu, yêu điên cuồng và nồng nàn như bản chất con người nàg vẫn vậy.

Tiếng chuông điện thoại lại reo vang, nàg vùng dậy, vỗ lấy lòng tràn ngập niềm vui sướng, đợi chờ...

“Mày à, hôm trước tao cười, không nói chuyện được nhiều với mày, tối mai mày rồi không, đi uống nước nhé”. Tiếng cô bạn cũ réo rắt. Nó vẫn thế, hồn nhiên, trẻ trung và nũng nịu đến lạ. Cố nén một tiếng thở dài, nàg hồ hững gật đầu đồng ý mà không để ý rằng qua điện thoại làm sao bạn có thể nhìn thấy được, rồi buông máy. Vài phút sau, tiếng chuông lại cáu kính vang lên, lần này nàg thờ nhìn, tâm trí nàg để đi nơi nào xa lắm, nơi có một thời nàg đã từng sống vô tư, cũng từng réo rắt gọi tên bạn.

- Hiền gọi này con, chuông đổ thế sao không cầm máy. Lâu lắm mới thấy nó gọi, nó thế nào rồi?...

- Vừa lấy chồng xong mẹ ạ, nó rủ tối mai đi uống nước.

Nàng vừa trả lời vừa cầm điện thoại, không dám ngước mắt lên nhìn, nàng sợ cái buồn cam nín trong đôi mắt mẹ. Đã từ lâu lắm rồi, có lẽ ngay từ thời nàng còn bé xíu, nàng đã ước ao được sà vào lòng mẹ, khóc thật to, để mọi nỗi buồn tan chảy theo dòng nước mắt. Nhưng lúc nào khoảng cách giữa nàng và mẹ đều quá xa xôi,...

Không chỉ là ba mươi năm mà nàng tưởng chừng phải hàng thế kỷ và hiển hiện ở giữa là bóng dáng cô em gái nàng. Cô em gái mà lúc nào cũng chiếm một vị trí quá lớn trong gia đình nàng, đặc biệt là trong trái tim người mẹ. Từ ngày em đi lấy chồng, mẹ nàng dường như luôn muốn bù đắp tình cảm cho nàng, nhưng mẹ càng kéo, nàng càng cách xa. Cái vỏ ốc nàng đã thu mình vào hơn hai mươi năm nay dường như không còn chỗ cho tình cảm mẹ và con gái len vào...

...

"Nàng vẫn gọi, để biết rằng mình vẫn sống và vẫn hy vọng vào tình yêu"

Trời trở lạnh và hơi mưa do ảnh hưởng của áp thấp nhiệt đới. Nàng cố phóng nhanh đến chỗ hẹn để không phải mặc áo mưa. Trước đây và đến tận bây giờ nàng vẫn chưa quen được thói quen mặc áo mưa khi trời rây rắc mưa. Bụi mưa giăng giăng, sáng lấp lánh trong ánh đèn đường. Ngày xưa anh vẫn yêu thích đi trong mưa, để mưa từng

giọt nhẹ nhàng đậu trên khuôn mặt, len lỏi và ngấm dần vào trong áo. Anh nói mưa cũng giống như người phụ nữ, thật đẹp nhưng cũng thật khó lường. Có khi thật dịu êm nhưng có khi thật độc ác. Những lúc đó nàng ôm chặt lấy anh, hy vọng rằng mình cũng giống như hạt mưa, quần quýt bên anh, tan chảy trong anh và luôn được anh nhắc đến với giọng trìu mến nhất.

Điểm hẹn là một quán cà phê ngay gần nhà bạn, trời mưa nên quán vắng khách khiến người phục vụ bỗng trở nên nhiệt tình và hồ hởi một cách quá đáng. Nàng nhận ra cô bạn ngồi ngay bên ô cửa, cũng đang ngắm mưa. Ngọn nến ở trên bàn lung linh soi rõ khuôn mặt hồng rạng rỡ nghiêng nghiêng và mái tóc cắt ngắn, kiểu tóc mà bạn nàng đã để từ năm học lớp Hai.

- Lấy chồng rồi cũng vậy thôi, cuộc sống hết như một dòng chảy mà mình phải đi theo dòng. Lấy chồng, có con, rồi lại sẽ tiếp tục cuộc sống gia đình giống cha mẹ mình, lo cho con cái.

Cô bạn thở dài, cái thở dài dường như không thật bởi nó đi cùng một khuôn mặt vui tươi và ánh mắt rạng rỡ, cái nét rạng rỡ của người đang hạnh phúc.

Đã có thời hai đứa thân nhau như ruột thịt, gắn với nhau như hình với bóng. Hồi đó, nàng thật hiền, còn cô bạn là chúa nghịch ngợm. Học với nhau từ lớp Hai đến lớp Chín, ở cùng trong khu chung cư, mỗi khi hai đứa đối nhau, dù ai có lỗi đi nữa thì nàng vẫn luôn là người xin lỗi trước, nhiều khi đó chỉ là thủ tục để hai đứa chơi lại với nhau, nhưng nàng biết, nếu nàng không nói thì cô bạn sẽ không bao giờ nói. Mà nàng thì không thể "hít le" cô bạn được. Cái tính bướng

bình nó thể hiện rõ trên cái trán dô cao và cái khuôn mặt luôn cong lên thách thức, cái khuôn mặt mà đã gần mười năm rồi nàng vẫn không tìm ra nét nào thay đổi. Còn nàng vẫn thế, vẫn nhún nhường trước tình cảm của bạn bè, người yêu, để rồi đôi khi nàng lại tự dẫn dắt mình khi sự nhún nhường ấy càng ngày càng kéo nàng xa khỏi gia đình. Ngày xưa mọi người trong khu tập thể vẫn nói rằng số nàng sau này sẽ sướng chứ không gập ghềnh như cô bạn, cái con bé nghịch ngợm bán trời không cần văn tự ấy. Thế mà giờ đây...

Cô bạn xoay xoay ly nước: "Mọi người nói mình hạnh phúc lấy được người chồng tốt, gia đình chồng tốt, nhưng hạnh phúc với mình là cái gì đó rất mong manh. Mẹ mình vẫn nói "Bảy mươi chưa tròn, chưa khoe đã trọn - đến bảy mươi rồi mà mọi việc bình an thì chưa chắc đã dám nói là mình đã có một đời hạnh phúc".

Còn nàng có lúc nào hạnh phúc không nhỉ?

Nàng luôn băn khoăn tự nghĩ như vậy mỗi khi gặp lại những người bạn cũ của mình, cả những người đã xây dựng gia đình hay những người đang còn cô đơn, trắc trở như nàng.

Chuyện tình cảm của nàng đã lấy hết nước mắt của cả gia đình nàng. Người yêu đầu tiên, mối tình đầu trong sáng của nàng với anh chàng thần tượng học cùng lớp, đã nhanh chóng kết thúc bằng một đám cưới vội vã của anh chàng với một người đàn bà hơn tuổi. Mãi đến tận bây giờ, nàng vẫn không thể hiểu nổi tại sao nàng lại bình tĩnh đến vậy khi nhận tấm thiệp từ tay anh ta, người đàn ông mà chỉ một tháng trước đây thôi còn đến cầu xin tình yêu của nàng. Cầu xin nàng giúp anh ta chứng minh căn bệnh bất lực của mình. Khuôn mặt

của Richard Gere và mái tóc bông bênh của vị thần Hy Lạp mà nàng tôn sùng trông tả tơi đến thảm hại, nàng nhìn thẳng vào khuôn mặt anh ta, cảm nhận được rõ sự tầm thường, đáng thương trong cái bóng dáng khôi ngô ấy. Cái thiệp mời ngạo nghễ trên tay nàng như một lời thách đố, còn anh ta cúi gục mặt xuống: "Anh không thể không mời em, anh chỉ yêu mình em, nhưng...". Nàng như mê đi khi nghe giọng anh ta: "Anh mệt... cô ấy chăm sóc... giờ cô ấy mang thai... anh không nghĩ rằng đời mình được làm bố... Thôi, đời anh thế là xong rồi, có đứa con thì anh sống với ai chẳng được,...". Lúc đó mọi thứ trong nàng như vỡ oà ra: "Tại sao không phải là em, không phải là em chăm sóc anh, sinh cho anh những đứa con mà lại là một người đàn bà khác?!...".

Mỗi tình thứ hai. Mỗi tình của những hờn ghen không bao giờ dứt, mỗi tình của sự cắn xé nhau liên hồi của hai con người đã bị tổn thương quá nhiều. Và cũng là mỗi tình gây nên những xung đột dữ dội trong gia đình nàng. Những xung đột ấy đến giờ vẫn còn hiển hiện trong gia đình nàng, trong cái dáng ngồi, dáng đứng, qua đôi mắt và cả khuôn mặt đã in đậm nét thời gian của cha mẹ nàng...

- Suy nghĩ gì vậy? - Tiếng cô bạn làm nàng sức tỉnh.

- Không..., đang nhớ đến chuyện ngày xưa, hồi chúng mình còn đi học. Hiền hỏi mình "bây giờ thế nào" chứ gì...? Chẳng thế nào cả. Vẫn thế thôi. Vẫn anh chàng đó. Chuyện đi đến đâu ư? Chỉ có chúa mới biết điều bí mật thôi, công chúa ạ.

- Còn quen nhau? - Nó tròn xoe mắt.

"Dù nàng sẵn sàng theo anh đến tận chân trời góc biển, anh vẫn muốn một mình ra đi"

Thật khó tìm được mối liên hệ giữa một cô sinh viên đại học con nhà gia giáo với một anh chàng xe ôm nghèo khổ. Ngày ấy nàng suy sụp lắm sau đám cưới của người yêu, rồi để lao xe lên vỉa hè trên đường đi học về, đúng chỗ của anh đang đứng đợi khách. Dường như là định mệnh khi anh hàng ngày nhận nhiệm vụ tới đưa đón nàng đi học khi chân nàng bị bó bột. Những lần nói chuyện, lòng biết ơn cộng với sự khám phá một thế giới mới bên ngoài cuộc sống bình lặng của nàng, khiến nàng say mê anh lúc nào không biết. Nàng biết anh đã từng là công tử nhà giàu và mẹ anh đến giờ vẫn là một thương gia lớn bên Đức. Nhưng anh cũng là "con nợ", là kẻ trác táng đã từng đốt hàng chục triệu cho một đêm vui. Bao nhiêu tiền mẹ anh gửi về, anh và người em trai đã tiêu hết trong vũ trường, trên chiếu bạc, những trận nhậu thâu đêm suốt sáng và bao gái. Để rồi cuối cùng mẹ anh đã phải cắt đứt mọi khoản viện trợ, mặc kệ anh em anh muốn làm gì thì làm. Không nghề nghiệp, không bằng cấp, anh đành ra đứng đường với tài sản còn lại duy nhất là chiếc xe máy, trong khi những người bạn cũ vẫn lượn lờ quanh anh để đòi những món nợ từ trước.

Nàng dốc hết tiền để dành, vay mượn của bạn bè để giúp anh trả nợ. Nàng tập dần quen với việc chia sẻ những khoản tiền ít ỏi của cha mẹ, ông bà cho với anh. Và nàng cũng quen dần với những cơn bão trong gia đình do anh mang lại. Nàng trở lì dần trước những giọt

nước mắt của mẹ, những trận đòn của cha, để rồi dù bị nhốt trong phòng, đứt đường dây điện thoại, đêm đêm, nàng vẫn trèo từ phòng mình xuống đường để theo anh đến mọi nơi anh muốn.

Yêu anh, nàng chấp nhận thay đổi cả những khái niệm đạo đức tiêu chuẩn về sự chung thủy của tình yêu. Nàng dần quen với những lời nói dối và cả những cô gái lượn lờ quanh anh. Rồi có ngày nàng nhìn thấy anh đi trên đường với một cô gái ôm chặt anh đằng sau lưng, nàng cảm thấy mình thờ ơ hết như khi nhìn bạn gái nàng đi chơi với người yêu. Có lúc nàng tưởng như tình yêu đã chết nhưng liền sau đó nàng hiểu rằng nàng chấp nhận, chấp nhận tất cả để không mất anh, người đàn ông của đời nàng. Cái chất lẳng tử của anh, sự trải đời của anh và cả cái khổ đau luôn chất chứa trong đôi mắt anh, đã làm mềm lòng nàng trong những lúc nóng giận nhất và cũng là chất keo dính chặt nàng vào anh, dù rằng đôi lần trước nỗi đau của cha mẹ, nàng đã thử vùng vẫy nhưng không sao thoát ra được.

Cuối cùng không phải nàng bỏ anh mà cái khắc nghiệt của cuộc sống không tiền đã khiến anh quyết định rời xa nàng. Dù nàng đã khóc, đã van xin anh không biết bao nhiêu lần, dù nàng sẵn sàng theo anh đến tận chân trời góc biển, anh vẫn muốn một mình ra đi. Hai anh em của anh sang Đức cùng mẹ, anh hứa với nàng "sẽ trở về, có tiền và cưới nàng"... Lời hứa đó anh thốt ra đã được bảy năm rồi.

- Trời ơi, thế mà còn định đợi đến bao giờ hả? Con gái tuổi xuân có thì mà. – Cô bạn không thể kìm lòng được thốt lên.

Nàng không trả lời nữa, mà chỉ miên man nhìn ra trời. Phải chăng mưa là nước mắt của trời và đất, nước mắt của những người đàn bà

bất hạnh đợi chồng, đợi con, đợi người yêu. Có lẽ vì vậy mưa mới liên hồi, mới dai dẳng mãi không thôi.

Nàng biết rằng chẳng đợi một tuần qua đi, mai nàng sẽ gọi điện. Mặc cho tiếng đàn bà léo nhéo ở đầu dây bên kia hay tiếng cười, tiếng rên rỉ vọng tới, mặc cho cái điệp khúc yêu thương, giận hờn khóc lóc của nàng hay tiếng tút tút bỏ máy của đầu dây bên kia, nàng vẫn gọi, để biết rằng mình vẫn sống và vẫn hy vọng vào tình yêu.

...

Ngoài trời mưa đã ngừng, những chiếc lá cây sóng sánh rũ nước xuống đường, từng giọt, từng giọt và chợt ào lên khi có cơn gió thoảng qua. Nước mắt của trời đã ngừng, nước mắt nhân gian còn đọng mãi.

Hà nội, ngày 22 tháng 6 năm 2004

Nguồn: nguoivienxu

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 8 tháng 4 năm 2005